

O roza jopici

Čisto na dnu omare je lepo zložena in zlikana ležala roza jopica. Pletena je bila iz mehke volne in vanjo je nekdo izvezel modre rože. Že dolgo, zelo dolgo je ni oblekel nihče in že leta je tako ležala v temnem kotu omare.

Jopica pa si je tako zelo želela, da bi lahko zapustila temno omaro.

No, jopici v omari ni bilo nič hudega. Lepo je dišalo in občasno je lahko celo uzrla svetlobo. To pa se je zgodilo le takrat, ko je Tinina babica pospravljala po omari. Ali pa je z obešalnika vzela obleko. Ko pa je zaprla vrata, se je jopica spet znašla v temi. Toda prav nikoli ni babica vzela v roke roza jopice.

Jopica je lahko le poslušala napihovanje črne svilene obleke z bleščicami, ki je pripovedovala o novoletnem praznovanju.

»Bila sem najlepša,« je razlagala črna obleka.

»Nobena druga ni imela tako svetlih bleščic kot ravno jaz! Dedek je bil kar očaran nad babico,« je razlagala.

Ali pa ona vijoličasta s tankimi namramnicami in volančki.

»Kako čudoviti so topli večeri na morju. Sonce, rdeča krogla, ki tone v morju. Glasba na terasi in mehek šal, ki si ga babica ogrne preko ramen.«

Ali pa ona trpežna kockasta srajca, ki se je razgovorila o planinah, o čistem zraku in nenavadnih rožah. Pa o kapljici svežega planinskega mleka, ki se je babici pocedila, ko je pila mleko v velikih požirkih.

Ali pa črn hlačni kostim, ki je govoril o mehkih naslanjačih v gledališču. O težkih žametnih zavesah in poskakujočih igralcih na odru.

Ali bela bluza iz finega platna, ki je razlagala kako se s črnim kostimom ujemata.

Le roza jopica je ždela v svojem kotu in molčala.

Toda nekega dne jo je večerna obleka vprašala: »Jopica, kaj pa ti? Nikoli nam nič ne poveš?«

Jopica z modrimi rožami je zavzdihnila: »Že dolgo, zelo dolgo nisem zapustila omare.«

»Nikogar ni, ki bi me oblekel,« je še tiho dodala.

Vse obleke v omari so prisluhnile, saj je bilo v glasu jopice čutiti žalost in hrepenenje.

»Pa vendar, nekdo te je najbrž že nosil, se vate oblekel!« je rekla karirasta srajca.

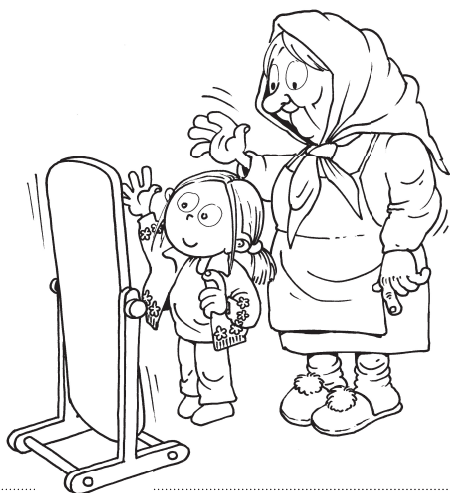
»No, pa nam kaj povej o sebi,« je pritegnila črna obleka.

»Spletla me je babica in name našila modre rože. V dar jo je dobila deklica, njena vnukinja, za prvi pomladni dan. Bil je to lep sončen dan, toda še nekoliko hladen in deklici sem prav prišla. Oblečena vame se je igrala z drugimi deklicami. In vse, prav vse so ji zavidale roza jopico z modrimi rožami. Potem je deklica odrasla in postala sem premajhna. Zložila me je in pospravila v omaro. In sedaj sem tu. Pozabljena!« je rekla jopica in najraje bi zajokala, če bi znala.

»Nič ne maraj,« se je sočutno oglasila vijolična obleka, »mogoče se bodo nekega dne spomnili nate.«

In so se res!

Nekega dne so se odprla vrata omare.

»Babica, povej, kje imaš tisto jopico. Prav tisto, ki ti jo je spletla tvoja babica za prvi pomladni dan?« je rekel otroški glas.

»Tu nekje bi morala biti, počakaj, Tina!« je rekla babica.

Potipala je po notranjosti omare. Jo potegnila na plano in jo razgrnila.

»Če je le niso molji nagrizli,« je rekla spet babica.

Položila jo je na posteljo.

»Kako je mehka,« je rekla deklica in si jo pritisnila k licu, »in kako je lepa! Prav tako jopico sem si želela. Mi jo podariš?«

»Z veseljem,« je odvrnila babica.

Tina je oblekla jopico in stekla pred ogledalo.

»Podobno jopico sem videla v trgovini, toda tvoja jopica je veliko lepša!« je vzkliknila Tina.

Ko bi Tina le slutila, kolikšno veselje je naredila jopici.

Roza jopica se je veselila svetlobe, sonca in nežnega vetra. Lahko je klepetala z drugimi jopicami na obešalniku v šoli, na dvorišču šole, na obisku pri Tinini prijateljici. Koliko doživetij!

»Juhuhu,« je zaklicala jopica, »koliko zanimivih zgodb bom lahko povedala svojim oblekam v omari.«

Toda jopica se ni nikoli več vrnila v babičino omaro, da bi lahko pripovedovala.